

Spis treści

Nota i podziękowania	5
----------------------------	---

1

Przeciw interpretacji.....	11
----------------------------	----

O stylu.....	27
--------------	----

2

Artysta, cierpiętnik modelowy.....	59
------------------------------------	----

Simone Weil	72
-------------------	----

<i>Notatniki</i> Camusa.....	76
------------------------------	----

<i>Wiek męski</i> Michela Leirisa.....	88
--	----

Antropolog jako bohater.....	98
------------------------------	----

Krytyka literacka Györgya Lukácsa	116
---	-----

<i>Święty Genet</i> Sartre'a.....	130
-----------------------------------	-----

Nathalie Sarraute a powieść	139
-----------------------------------	-----

3

Ionesco.....	157
--------------	-----

Rozmyślania nad <i>Namiestnikiem</i>	169
--	-----

Śmierć tragedii	179
-----------------------	-----

W teatrze i tak dalej	189
Marat/Sade/Artaud	219

4

Duchowy styl w filmach Roberta Bressona	237
<i>Vivre sa vie</i> Godarda	262
Katastrofa w wyobrażeniu	279
<i>Płonące istoty</i> Jacka Smitha	302
<i>Muriel</i> Resnais'go	311
O powieściach i filmach	325

5

Pobożność pozbawiona treści	333
Psychoanaliza a <i>Life Against Death</i>	
Normana Olivera Browna	342
Happening — sztuka radykalnych zestawień	352
Zapiski o kampie	369
Jedna kultura i nowa wrażliwość	394
Trzydzieści lat później	411

Zbiór głośnych esejów amerykańskiej intelektualistki po raz pierwszy po polsku. Opublikowany w 1966 roku, szybko stał się pozycją klasyczną i wywarł wielki wpływ na myślenie o współczesnej sztuce i kulturze. Sontag w oryginalny, a niekiedy i prowokacyjny jak na tamte czasy sposób pisze m.in. o twórczości Sartre'a, Ionesco i Lévi-Strausse'a, analizuje filmy Godarda i Bressona, podejmuje temat wyobrażenia katastrofy w filmach *science fiction* czy też zagadnienia współczesnej myśli religijnej. W tomie znalazły się także najbardziej znane teksty Sontag – esej tytułowy oraz *Zapiski o kampie*, dowodzące jej niezwyklej wrażliwości na nowe zjawiska w kulturze. Jak zaznacza we wstępie sama autorka, wartością tych tekstów jest nie tyle krytyka poszczególnych dzieł, co istotność poruszanych problemów. Sontag pisze przenikliwie i z żarem, dając dowód na to, że – cytując zakończenie tytułowego eseju – „nie potrzebujemy hermeneutyki, ale erotyki sztuki”.